

בש"פ 3349/21 - רונן גולן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3349/21

לפני: כבוד הרשמת שרית עבדיאן

המבקש: רונן גולן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

**בקשה להארכת מועד לנקיטת הליך מיום
13.5.2021**

החלטה

1. לפניי בקשה להארכת המועד להגשת בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 10.11.2010 בעפ"ג 5429-02-20. בגדר פסק הדין הורה בית המשפט המחוזי - בהסכמת הצדדים - כי עונש המאסר שהושת על המבקש יעמוד על 8 חודשי מאסר תחת 12 חודשי המאסר שנפסקו במסגרת פסק דינו של בית משפט השלום מיום 7.1.2020. בד בבד עם הבקשה להארכת מועד הגיש המבקש בקשה לעיכוב הביצוע של עונש המאסר שהוטל עליו.

2. להשלמת התמונה יצוין כי המבקש הגיש ערעור (ע"פ 2257/21) על החלטת בית המשפט המחוזי מיום 25.3.2021 שלא לעכב את עונש המאסר שהוטל עליו (וזאת לאחר שמספר בקשות קודמות שהגיש המבקש לעיכוב ביצוע עונש המאסר התקבלו על-ידי בית המחוזי). בהחלטתו של כב' השופט ד' מינץ מיום 11.4.2021 נקבע כי "המבקש יתייצב לשאת בעונש המאסר בפועל שהוטל עליו ביום 16.5.2021 עד השעה 10:00... למען הסר ספק, יובהר כי לא תינתנה דחיות נוספות לריצוי המאסר". בימים 11.5.2021 ו-12.5.2021 דחה כב' השופט מינץ שתי בקשות נוספות לעיכוב ביצוע עונש המאסר, ואף הורה למבקש לחדול מהגשת בקשות נוספות בעניין זה.

עמוד 1

3. כידוע, סעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 מקנה לבית המשפט סמכות להאריך את המועד להגשת הליך ערעורי. בפסיקה נקבע כי אמת המידה לבחינת בקשה להארכת מועד בפלילים היא "טעם ממשי המניח את הדעת". בהקשר זה ישקול בית משפט, בין היתר, את משך האיחור; את ההצדקה הנטענת לאיחור; ואת סיכויי הלכאוריים של ההליך העיקרי (ראו, למשל: בש"פ 5988/06 נגד נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (25.7.2006); בש"פ 6125/09 רבין נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (11.8.2009)). ויודגש, גם בדין הפלילי הכלל הוא שהארכת מועד לא תינתן כדבר שבשגרה.

4. בענייננו, פסק הדין ניתן כאמור עוד ביום 10.11.2010, ולא מצאתי בנימוקי הבקשה להארכת מועד "טעם ממשי המניח את הדעת" המצדיק להיעתר לה. האיחור בהגשת ההליך אינו זניח ובנסיבות המקרה דנן אני סבורה כי ההסבר אשר ניתן על-ידי המבקש רחוק מלהניח את הדעת ולבסס הצדקה מבוררת לאיחור. ככל שניתן להבין, המבקש טוען כי לא הבין שהעונש שהוטל עליו בבית המשפט המחוזי הוא לביצוע בפועל, וטעה לסבור כי מדובר בעונש לביצוע על דרך של עבודת שירות. אולם, המבקש לא תמך את בקשתו בתצהיר כנדרש, ואף לא ציין מתי וכיצד נודע לו כי העונש הוא לביצוע בפועל. בנוסף, טענה זו של המבקש אינה עולה בקנה אחד עם העובדה שהיה מיוצג לכל אורך ההליך, עם תוכן פרוטוקול הדיון בבית המשפט המחוזי ועם העובדה שהמבקש פנה לבית המשפט המחוזי בבקשה לעיכוב הביצוע של עונש המאסר עוד בחודש ינואר 2021.

5. נוכח כלל האמור לעיל, ובשים לב גם לכך שסיכויי הלכאוריים של בקשת רשות הערעור אשר מתבקשת ארכה להגשתה (בקשה ב"גלגול שלישי" המופנית כנגד חומרת העונש בפסק דין שניתן בהסכמת הצדדים) אינם נחזים להיות גבוהים, לא מצאתי כי הוצג טעם מבורר המצדיק את מתן הארכה המבוקשת.

6. סוף דבר, הבקשה להארכת מועד נדחית. ממילא מתייתר הצורך לדון בבקשה לעיכוב ביצוע.

המזכירות תמציא החלטתי זו למבקש לאלתר ותוודא הגעתה גם באמצעות הטלפון.

ניתנה היום, ב' בסיון התשפ"א (13.5.2021).

שרית עבדיאן
ר ש מ ת